

σαν χλωμόν τὸ πρόσωπον, κατηφῆ τὴν ὄψιν καὶ λυπημένους τοὺς συμπαθεῖς τῆς ὀφθαλμοῦς. Ὅταν ἐψαλλεν, αἱ διαβάται διέκοπτον τὸ βῆμα, καὶ ἴσταντο ἀκουσίως, ὅπως ἀκούσῃ τὴν μελωδικὴν τῆς φωνῆν, τοὺς γλυκυτάτους ὕμνους τῆς.

**

Ἐν τούτοις, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Γερτρούδης ἦσαν περίλυποι ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ τέκνου των. Πάντες ἐν τῷ χωρίῳ ἠγάπων τὴν μικρὰν Γερτρούδην καὶ ἐμοθυμαδὸν ἐφέροντο πάντες πρὸς ζήτησίν τῆς, ἀλλ' εἰς μάτην. Οἱ ταλαιπώροι γονεῖς ἐν ἀπογνώσει ἐνόμισαν τέλος ὅτι τὸ μικρὸν των κοράσιον θὰ ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμόν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Γερτρούδη ἀπεχωρίσθη αὐτῶν, τὰ πάντα μετεβλήθησαν ἐπαισθητῶς, ἐπὶ τὰ χεῖρω ἀείποτε βαίνοντα νόσος ἐπὶ τῶν ζώων των πεσοῦσα, ἐξωλόθρευσε τὸ πλεῖστον αὐτῶν τὰ δὲ προϊόντα, κατὰ πολὺ ὀλιγοστεύσαντα, κατέστησαν αὐτοὺς ἀνικάνους πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων διδ, μέρος τῆς γῆς των ἐπωλήθη καὶ ἡ μὴ συμφορὰ ἔβαινε παρὰ τὴν ἄλλην, ἕως οὗ μετὰ δέκα ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τῆς Γερτρούδης ἔτη, ἀπώλεσαν τὰ πάντα.

Ἐκάθηντο ἐσπέραν τινὰ περίλυποι ἐν τῇ μικρᾷ των καλύβῃ, ἥτις τώρα παρίσταται γυμνὴ καὶ σκοτεινὴ. Ὁ φθινοπωρινὸς ἄνεμος πνέει ψυχρὸς καὶ οὗτοι δὲν ἔχουσι πῦρ ἡ μήτηρ φέρει τὸ νεώτερον αὐτῆς τέκνον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ ὁ πατὴρ καταβεβλημένος στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν παραθύρων. Παρίσταται εἰκὼν μεγίστης ἀπελπίσεως.

«Ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει περισσότερα δυστυχήματα παρ' ὅ, τι δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν, εἶπεν οὗτος ἐπὶ τέλους ὑπέφερα τὰ πάντα μετ' ὑπομονῆς, ἀλλὰ τώρα! πᾶσα ἐλπίς μ' ἐγκατέλειπεν.»

«Μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀπήνησεν ἡ σύζυγός του εὐμενῶς, τὰ πάντα δύνανται νὰ γίνωσι καλὰ καὶ ἀλάλη!» Ἀλλ' ἐνῶ οὕτω ὠμίλει, ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πένθι συμπλέγματος τοῦ ἀπαθοῦς εἰς τὰ δεινὰ των, καὶ δάκρυ κυλισθὲν ἀπέπηγ ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ μικροῦ τῆς.

«Ὅχι πάνε καλὰ τῇ ἀληθείᾳ! ἐπανάλαβεν ὁ σύζυγός τῆς μετὰ γέλωτα, ὅστις ἐτρέμαξε σχεδὸν τὴν σύζυγόν του, τίποτε δὲν βγαίνει καλῶς ἀφ' οὗ χρόνου ἐχάσαμεν τὸ παιδί μας. Αὐριον θ' ἀναγκασθῶμεν ἴσως νὰ ἀφῶσμεν καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει τί θὰ γίνωμεν.»

Ἄμωξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος ἐγείρεται τῆς ἔδρας του καὶ τρέμων κραυγάζει: Νὰ ἦλθον ἤδη, θὰ ἔχωσιν ἄραγε τὴν σκληρότητα νὰ μᾶς ἐκδιώξωσιν ἀπόψε;

Νέα ὠραία, λεπτοφουεστάτη, ἴσταντο ἐκεῖ, παρὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦτο λυκαυγᾶς, περιστοιχοῦμένη ὑπὸ ὀμίλου θαυμαστῶν ἡ κυρία αὕτη φαίνεται πολὺ συγκεκινημένη, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς δὲν δύναται νὰ ὀμιλήσῃ, ἕως οὗ τέλος ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς διότι ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦτο ἡ Γερτρούδη, τὸ κλαπὲν κοράσιον. Ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὰ πάντα ἦσαν εἰς σύγχυσιν ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀνεστέναξε τὸ νήπιον ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ Γερτρούδη πρώτη συνελθοῦσα καὶ πείσασα τοὺς ἄλλους νὰ καθίσωσι, τοῖς διηγεῖται τὴν παράδοξον ἱστορίαν ἥτις τῇ συνέβη.

Ἐπὶ δύο ἔτη διηγετο πλάνητα βίον μετὰ τῶν συντρόφων τῆς αἰ προσδοκίαι αὐτῶν ἐξεπληρώθησαν ἀπέκταναν ἤδη ἀκριετὰ χρήματα ἡ δὲ Γερτρούδη ἐτρέφετο πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπανακάμψῃ οἴκαδὲ καὶ ἐπέτυχε νὰ κτασθῆται τὸν Μύλλερ

νὰ γράψῃ εἰς τὰς γονεῖς τῆς τὴ συνέβη ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἐβδομάδας τῇ εἶπεν ὅτι γείτων τις ἀπήνησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του καὶ ἐπληροφόρει αὐτὸν ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Γερτρούδης εἶχον ἀπέλθει εἰς Ἀμερικὴν. ὁ Μύλλερ μετ' ὀλίγον περιέπεσεν εἰς κακὰς συναναστροφὰς καὶ ἐγένετο λάτρης τοῦ Βαχχοῦ τοῦτο ὑπῆρξε τρομερὰ δοκιμασία διὰ τὸ πτωχὸν κοράσιον, διότι οὗτος καθίστατο ἐλεεινότερος ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ τὸ δὲ πάθος του πρὸς τὸ πίνειν κατέστη τόσο ἰσχυρὸν, ὥστε οὐδέποτε σχεδὸν ἦτο νηφάλιος. Ἐσπέραν τινὰ ἐλθὼν εἰς ῥῆξιν μετὰ τινος τῶν συντρόφων του, ἔλαβε κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοῦ ὅποιου ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ θάνατος του.

Οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο τότε εἰς τὴν πτωχὴν Γερτρούδην ἢ τὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ μόνη τὸ ἔργον τῆς ἔμαθε νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν καὶ ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς αὐτῆς σύντροφος ἐνεταρτάσθη, ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν τῆς ἀγνοοῦσα πάντοτε ποῦ ἐπορεύετο. Ἡμέραν τινὰ ἐπαίξε θλιβερόν τι ἀσμάτιον, ὅτε γέρων τις ἔστη πρὸ αὐτῆς διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκειάν τῆς φωνῆν ὁ κύριος οὗτος τῇ ἔκχμεν ἐρωτήσεις τινὰς ἡ Γερτρούδη τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς τῇ προέτεινε νὰ καλλιεργήσῃ τὴν φωνήν τῆς, γνωρίζων ὅτι ἀρκοῦντως ἤθελον ἀνταμειφθῆ αἱ δαπάναι καὶ οἱ κόποι.

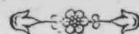
Ἐπὶ δύο ἔτη ἡ Γερτρούδη ἐπορίζετο πάσης ὠφελείας ἢν τὰ χρήματ' αὐτῆς ἠδύνατο νὰ τῇ προσφέρωσι καὶ ἤδη κατέστη περίφημος ἄιδος ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς δὲν ἠύχαριστοῦτο ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, ἐν τῇ προσφέρουσι χιλιάδες ἀνθρώπων, ἐν ὅσῳ δὲν ἦτο βεβαία περὶ τῆς εὐτυχίας τῶν γονέων τῆς διὸ ἀποφασίζει ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν ὁ καλὸς αὐτῆς εὐεργέτης ἀτέργει νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν ἀπερχομένην εἰς τὴν γενεθλίαν χώραν ὅπως λάβῃ πᾶσαν δυνατὴν πληροφορίαν, ἐκεῖ δ' ὁ Ἱερεὺς τῇ διηγεῖται τὴν λυπηρὰν τῶν γονέων τῆς ἱστορίαν.

Μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας οἱ γονεῖς τῆς Γερτρούδης ἐγκαθίστανται εἰς λαμπρὸν τι κτήμα ἐν τῇ γενεθλίῳ χώρᾳ. Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς ἐκπαιδεύονται ἰδίᾳ δαπάνῃ.

Ἡ Γερτρούδη διηλθε δύο εὐτυχεῖς τῆς ἀνοίξεως ὡρας ἐν τῇ οικογενειακῇ ἐστία, καθύτι ὡς ἐκ τῶν ὑποχρεώσεων τῆς ὄφειλε νὰ διέρχεται τὸν χειμῶνα ἐν μεγαλοῦ πόλει. Μετὰ ταῦτα, ἔδωκε τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς συμμαθητὴν, τὸν νέον ἱερέα τοῦ γενεθλίου χωρίου, καὶ ὁ πατὴρ τῆς ὠμολόγησε μετ' εὐγνωμοσύνης πολυλάκις ὅτι αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἰσὶ διάφοροι τῶν ἀπέψεώ μας, διότι πᾶν ὅ, τι οὗτος ἐθεώρει ὡς τὴν μεγίστην αὐτῶν δυστυχίαν, ἀπέβη πράγματι τὸ μέσον δι' οὗ ἡ οἰκογένειά των κατέστη εὐτυχιστάτη.

(Μετάφρ. Ν.Χ. Ἀνδριωτάκη.)

ΝΕΟΛΑΤΙΝΙΚΗ

Μετὰ τὴν Βολαπουικὴν νέαν γλῶσσαν, ἥτις ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ καταστῇ παγκόσμιος, ἐκθρονίζουσα ὅλας τὰς ἄλλας, ἰδοὺ μίαν ἄλλη γλῶσσαν, ἡ νεολατινικὴ, ἀξιοῦσα νὰ ἐκδιώξῃ ἐκείνην, μέχρις οὗ ἄλλη τις πλασθῇ ἀξιοῦσα νὰ ἐκδιώξῃ ταύτην, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ κάθε ἄνθρωπος ἐφεύρῃ μίαν ἰδιωτικὴν γλῶσσαν... πρὸς ἀπλοποίησιν τῶν γλωσσῶν! Ἐν τῷ μεταξῷ, πληροφορία τις περὶ τῆς νεολατινικῆς δὲν πιστεύω νὰ ἦνε περιττὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστ' τῆς «Φιλολογικῆς». Κυ-

ριώς εἶπειν, ἡ Νεολοιτινική δὲν σκοπεῖ νὰ καταστή γλώσσα παγκόσμιος ἀλλ' ἀπλῶς Διεθνῆς, διαδομένη εἰς μόνα τὰ δυτικά Κράτη, θὰ τελεσφορήσῃ δὲ καὶ αὕτη ἀναμφιβόλως, ὡς ἐκ τοῦ εὐχεροῦς τῆς ἐκμαθήσεώς της, ὅσον καὶ ἡ βολαπυκική, ἀφοῦ ὡς λέγει ὁ ἐφευρὼν αὐτήν, δύναται τις νὰ τὴν ἐκμάθῃ ἀπλουστάτα ἐντός τινῶν ὥρων, ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζῃ κατὰ βάθος τὴν... Λατινικήν.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1825 ἔτους ἔφθασα εἰς S. Quentin ἀρχομένης ἤδη τῆς νυκτός, καὶ κατήλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κύκνου μετὰ τριῶν ἐτέρων συνεπιβατῶν, οἵτινες ἐζήτησαν ὡς καὶ ἐγὼ νὰ δειπνήσωσιν. Ὁ πρῶτος ἦν γέρων ἔχων τὴν κόμην λευκὴν καὶ τὸ πρόσωπον ἐσκαμμένον ὑπὸ ρυτίδων. Ὁ δεῦτερος ἔφερεν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του ἐρυθρὰν ταινίαν, καὶ εἶχε τὸν καυχηματίαν τρόπον καὶ τὴν τραχειᾶν ἐκείνην ὁμιλίαν, δι' ἣν χαρακτηρίζονται οἱ παλαιοὶ στρατιωτικοί. Ὁ τρίτος ἦν νέος ἱερεὺς, ὑπερβολικῆς ὠχρότητος, τὸ μείδιμα καὶ τὰ βλέμματά του ἐκφράζοντα λύπην, ἢ τούλάχιστον βαθεῖαν μελαγχολίαν.

Ἡ ὁμιλία, περιστράφη ὡς συνήθως ἐντός τοῦ μόνου ἀντικειμένου τοῦ δυναμένου νὰ ἐνδιαφέρῃ ἀνθρώπους ξένους πρὸς ἀλλήλους ἀλλὰ συνταξιδεύοντας, ἦτοι τῆς ἀμάξης ἣν εἶχομεν ἐγκαταλείψει, τοῦ δυσαρέστου τῆς κακοκαιρίας, τῶν παρατεθέντων φαγητῶν, καὶ τοῦ ἀγροίκου τρόπου τοῦ ὑπηρετοῦ. Μὴ ὑπάρχοντος τότε ἐν Σ. Κουεντίν καλοῦ καφενεῖου, ἠναγκάσθημεν μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ καθήσωμεν καὶ οἱ τέσσαρες πρὸ τῆς ἐστίας, ἀναμείνοντες τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, καὶ θεωροῦντες τὴν ζωηρῶς ὑπὸ τοῦ βορείου ἀνέμου κινουμένην φλόγα, ἐν ᾗ ἡ βροχὴ ἐκτύπα ἐπὶ τῶν ὕλων τοῦ παραθύρου.

Κατεῖχον τὸ ἔν πλάγιον τῆς ἐστίας ἀναγινώσκων τὴν μόνην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τούτῳ εὑρισκομένην ἐφημερίδα. Πλησίον μου ὁ γέρων, ἐκαθάριζε τοὺς ὀδόντας του μετὰ μεγάλης σοβαρότητος, μακρύτερον δὲ ὁ στρατιωτικὸς ἐκάθητο περιποιούμενος τὸν μύστακά του, ἤδη ὑπολευκαινόμενον. Κατὰ τὸ ἀπέναντι πλάγιον ὁ ἱερεὺς ἐθεώρει λυπηρῶς τοὺς ἄνθρακας, ὧν οἱ ἀτμοὶ διαστελλόμενοι ἐξήπτοντο μετὰ μικρῶν ἐκπυροσκορητήσεων.

Διειρηθῶμεν ἀμφοτέρω τὴν σιγὴν πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, ὅτε περίεργόν τι ἀνέκδοτον φθάσαν πρὸ ὀφθαλμῶν μου, μετ' ἠνάγκασε νὰ λάβω τὸν λόγον. Ἐμπορὸς τις, δὲν ἐνθυμοῦμαι ποίας πόλεως, κυριευμένος ἀπὸ τῆς νεότητός του ὑπὸ τῆς ὀλεθρίας τῶν δικῶν μαγίας, τῆς καταστρεφάσης τόσοσους ἀνθρώπους, ἀπηλλάγη αἴφνης τῆς μαγίας ταύτης τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐνυμφεῦθη τὴν Κ... ἣν ἠγάπα. Ἐπὶ ἐπταετίαν, καθ' ὃν χρόνον διήρκεσεν ἡ συνοικησίς των, ἐδείχθη ἐν πάσαις ταῖς σχέσεσίν του, ὁ συγκαταβατικώτατος τῶν ἀνθρώπων,

οὐδὲως θέλων ν' ἀκούῃ ὁμιλίας περὶ δικηγόρων καὶ δικαστηρίων. Πρᾶγμα παράδοξον! ἀποθανούσης τῆς συζύγου του ἡ μαγία ἦς ἐνόμιζεν αὐτὸν ἀπαλλαγέντα, ἐπανήλθεν αἰφνιδίως! μόλις ἐτετέλεσθη ἡ ἐπικηδείος πομπή, μετεκαλέσατο δικηγόρον ὅπως ἐμπιστευθῇ αὐτῷ τὴν ὑπεράσπισιν τριῶν δικῶν ὄψωσῶν γελοίων. Νομίζει τις προστίθῃσιν ἡ ἐφημερίς ὅτι ἡ Κ... ἦν ὁ ἄγγελος ὁ ἐπιφορτισμένος ν' ἀποκρούῃ ἀπὸ τῆς οἰκίας τὸν δαίμονα τῆς στρεψοδικίας...

Τὸ συμβάν ὅπερ θέλω σὰς διηγηθῆ εἶνε ἔτι παραδοξότερον εἶπεν ὁ στρατιωτικὸς. Νέος τις ἀξιωματικὸς εἶχε μετατεθῆ ἀπὸ τοῦ συντάγματός του εἰς τὸ ἡμέτερον σύνταγμα τῶν Οὐσάρων. Ὁ Συνταγματάρχης Ραιμπὸτ μᾶς συνῆξε καὶ μᾶς ἀνήγγειλεν ὅτι περιεμένετο μάχην τὴν ἐπαύριον. — Λοιπὸν εἶπε φαιδρῶς ὁ νέος ἡμῶν συνεταῖρος, ἀνάγκη νὰ ἐτοιμάσω πανία καὶ τιλτόν. — Διὰ τί; — Διότι δὲν παρευρέθη ποτὲ εἰς μάχην εἰς ἣν νὰ μὴ πληγωθῶ. — Αἱ δὰ, ἐπανέλαθεν ὁ Συνταγματάρχης δὲν ἦστο τότε μετ' ἐμοῦ. — Ὅθ' ἴδωμεν εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς. — Τὴν ἐπαύριον ἡ μάχην ἐγένετο ὡς τὸ προέβλεψαν εὑρισκόμεθα εἰς τὸ τηλεβόλον τοῦ ἐχθροῦ αἱ σφαῖραι καταστρέφουσι τὸ ἡμισυ τοῦ συντάγματος, ἀλλ' ὁ Δουφαῖξ πολεμᾷ ὡς λέων τρέχει παντοῦ ὅπου μᾶλλον ἐπέγει ὁ κίνδυνος, καὶ ἐκτελεῖ θαύματα. Μετὰ τὴν νίκην τί λέγεις Δουφαῖξ εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης βλέπεις ὅτι εἶχον δίκαιον; — Ὁ ἀξιωματικὸς ἠκολούθησε τὸν Συνταγματάρχην Ραιμπὸτ εἰς τὴν μάχην τοῦ Ὀστερλιτξ μὴ πληγωθεὶς οὔτε ἐκεῖ ἐνόμιζέ τις ὅτι αἱ σφαῖραι παρεξέτρεποντο, καὶ οἱ νεοσύλληκτοι ἔλεγον πολλάκις, ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ὑπερησπίζετο ὑπὸ τοῦ ἀστέρος του ὡς Αὐτοκράτωρ. Ἐν τῇ μάχῃ ὅμως ταύτῃ τοῦ Ὀστερλιτξ ὁ Συνταγματάρχης ἐφονεύθη. — Ἡ ὥρα μου δὲν εἶνε μακρὰν εἶπεν ὁ Δουφεξ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μᾶς ἐστελλον εἰς ἀκροβολισμόν. Πρὶν ἰππεύσῃ ὁ Δουφαῖξ πλησιάσας τοὺς ἀξιωματικούς τοῖς ἔτεινε τὴν χεῖρα λυπηρῶς. Ὁ Συνταγματάρχης Ραιμπὸτ δὲν ὑπάρχει ἤδη. εἶπε τετέλεσται χαιρετε... καὶ τοῖς ἐσφιγξε τὴν χεῖρα μετὰ δακρύων! ὁ δυστυχῆς νέος προσφῆτευσεν καλῶς ὀλίγοι πυροβολισμοὶ ἀντηλλάγησαν καὶ ὁ πρῶτος ἦτο δι' αὐτόν!

Ἐγὼ εἶπε καὶ ὁ γέρων ἐστάθην μάρτυς συμβεβηκότος ἔτι μᾶλλον ἀξιοθρηνητοῦ. Μία τῶν ἀνεψιῶν μου ἐγέννησε κατὰ τὸ 1816 τέκνον ὑπερβολικῶς ἰσχνόν, ὅπερ διὰ τῶν φιλοστόργων περιποιήσεων τῆς μητρὸς του ἐξῆσεν. Ἀλλ' αἱ προσπάθειαι ὅπως κατορθώσωσιν νὰ περιπατῇ ἀπέβησαν μάταιαι ὅλα τὰ φάρμακα τῶν περιφημοτέρων ἰατρῶν ἐξηνητλήθησαν. Τὸ τέκνον ἦτο ἤδη τριῶν ἐτῶν, καὶ οἱ ἀσθενεῖς πόδες του μόλις ἠδύναντο νὰ τὸ βιστάσωσιν. Τότε ἔμαθε περὶ ἀνθρώπου τινὸς κατοικοῦντος γειτνιαζόν τι χωρίον, φημιζόμενου ὡς ἐνεργήσαντος πολλὰς ἀξιοθαυμάστους θεραπείας. Ἄν καὶ ἡ ἀνεψία μου δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς ὑποτιθεμένους τούτους θαυματουργοὺς, ἡ ἐπιθυμία ὅμως τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν τῆς θεραπευόμενου κατέστησεν αὐτὴν